

Coordinadora d'Associacions per la Llengua Catalana

C. Sta. Perpètua, 15 baixos
08012 Barcelona

Tel: 93.415.90.02
Fax: 93.415.87.18

cal@cal-llengua.org
www.cal-llengua.org

Dossier de l'acte públic de la CAL

Pel futur del català: única llengua oficial

índex

Presentació de la CAL	pàg. 3
Exposició de motius	pàg. 3
El manifest	pàg. 5
Programa de l'acte públic	pàg. 6
Els parlaments	pàg. 6
L'audiovisual	pàg. 8
Les actuacions	pàg. 10
Concert d'Al Tall	pàg. 10

Presentació de la CAL

La Coordinadora d'Associacions per la Llengua Catalana (CAL) és un moviment cívic que neix de la necessitat de canalitzar les inquietuds d'un seguit d'associacions, persones i col·lectius d'arreu dels Països Catalans, davant la deficient situació en què es troba la nostra llengua en molts àmbits de la vida quotidiana. Des de la CAL pretenem realitzar un treball unitari a favor de la plena normalització de la llengua catalana. Perquè després de tres segles i mig de persecució lingüística, la lluita per la conservació del català ha esdevingut una necessitat vital per a la nostra supervivència com a poble. Avui dia, i encara amb més motiu davant dels reptes de la construcció europea, ens cal enfortir la nostra personalitat com a poble. I és, en aquest sentit, que la llengua catalana esdevé un element bàsic de la nostra identitat col·lectiva.

Cada dia són més les ciutadanes i els ciutadans que perceben un fet alarmant: mentre el coneixement de la llengua catalana avança i hi ha més persones que saben parlar-la i escriure-la, l'ús social de la llengua disminueix. I si aquest procés no s'inverteix, la llengua catalana acabarà essent substituïda. D'aquí, la necessitat de mobilitzar, un altra vegada, la societat civil catalana, aprofitant el dinamisme que ens ha caracteritzat al llarg de la nostra història com a poble.

Creiem que, per fomentar l'ús del català en tots els àmbits -lúdics, culturals, pedagògics, mitjans de comunicació- i per tal de consolidar, en definitiva, la presència quotidiana de la llengua, és necessària una interrelació entre totes aquelles entitats que tinguin aquesta mateixa sensibilitat. Oferim, per tant, un marc on intercanviar opinions, campanyes, projectes, actes culturals i esportius, i iniciatives de tota mena. Oferim un marc de lluita i treball per tal que la llengua catalana arribi a ser una llengua tan normal com ho pot ser el portuguès a Lisboa o el suec a Estocolm.

Exposició de motius

La Coordinadora d'Associacions per la Llengua catalana, tot continuant en el compromís fundacional de treballar en favor de la plena normalització de la llengua catalana, encetava l'any 2003 amb una campanya de denúncia de la ineficàcia, per manca de voluntat de compliment, de la Llei de Política Lingüística de 1998, aprovada al Parlament del Principat de Catalunya. Aquesta campanya evidencià, per una banda, que la ineficàcia esmentada no era producte d'una ineptitud maldestra, sinó de la supeditació política en què ens trobem, en què les catalanes i els catalans no podem decidir el nostre futur lingüístic, en tant que els Estats espanyol i francès, no únicament no permeten una política lingüística catalana autocentrada, arreu del territori nacional (de les Corberes al Segura) i sense interferències de París i Madrid, sinó que, a més, segueixen intervenint al nostre país, practicant la secular obstaculització de l'ús del català i l'antidemocràtica imposició de les seves llengües estatals. I és aquesta supeditació política la que ens ha dut, després de més de tres-cents anys de marginació del català i malgrat els tímids avanços en uns quants àmbits socials, a una situació en què el canvi lingüístic a favor de l'espanyol i el francès, i en perjudici de l'ús del català, és la norma habitual en la nostra comunitat lingüística, en què la llengua catalana és prescindible per viure al nostre país (ja que s'hi pot viure perfectament en espanyol o francès), en què la ja aconseguida bilingüïtzació dels catalanoparlants ens apropa més a la substitució del català, i en què la llengua catalana no és (encara) la llengua comuna de tota la societat, independentment del lloc d'origen o procedència.

La campanya de la **CAL** també motivà que comencés a reprendre's el debat sobre l'estat de la llengua catalana, en el qual prengueren part destacats intel·lectuals i experts en la matèria, així com el mateix director de Política Lingüística, responsable de l'aplicació de la denunciada llei.

A les acaballes d'any, el debat encara resta obert i ha desembocat en dos posicionaments respecte a la situació de la llengua. Aquells que s'han qualificat "d'optimistes", defensors de la tesi que la situació del català progressa amb més o menys dificultat, adduint que les enquestes indiquen un augment del coneixement de la llengua catalana. I per contraposició, els qualificats de "pessimistes", que defensen la tesi que la situació de la llengua catalana arreu dels Països Catalans està en retrocés, en diferent grau en funció de la part del territori analitzat. Fonamenten el discurs en els indicadors de treballs i enquestes que apunten una disminució en l'ús social del català. Com en tot, cal pensar que el debat és sempre positiu i enriquidor, i que de l'enfrontament entre una tesi i una antítesi en pot resultar una síntesi que regeneri la conformació del nostre pensament.

Tanmateix, creiem que una valoració rigorosa i acurada sobre la vitalitat de la llengua, els agents de la substitució lingüística i la necessària estratègia de la sobirania sociolingüística catalana, solament es poden establir des d'un enfocament i un tractament científic de la qüestió.

Les investigacions en l'àmbit de les ciències socials tenen unes característiques específiques. Hi ha diferències notables entre les investigacions realitzades a través d'enquestes i aquelles que es basen només en l'ús de documentació de diversos tipus.

Fins a dia d'avui, el debat oficialista sobre la normalització del català s'ha fornir gairebé exclusivament de l'anàlisi i la valoració d'enquestes sociolingüístiques de coneixement de la llengua i ha defugit les que fan referència a l'ús real del català en els diversos àmbits de la societat. Alhora s'ha prestat una atenció totalment desproporcionada a l'anàlisi dels casos en els quals la normalització lingüística es troba en situació de fracàs (reversible, això no es posa en dubte, com ara Galícia, Occitània, Bretanya...) en relació amb el mateix cas català, però s'ha deixat de banda aquells casos que han esdevingut nacions lingüístiques plenament normalitzades després d'haver superat amb èxit un procés de normalització lingüística (Hongria, Noruega, Finlàndia, holandès a Bèlgica...).

És per aquest motiu que, des de la **CAL**, creiem oportú difondre i promocionar l'ús d'investigacions sociolingüístiques fonamentades en la documentació de normalitzacions lingüístiques reexides que s'han produït a Europa al llarg del segle XX. Si volem assegurar el futur del català, que esdevingui la nostra llengua nacional i comuna, serà bo que analitzem els exemples d'aquelles comunitats lingüístiques que ho han aconseguit i en quines condicions socials, polítiques i culturals s'ha produït el seu procés de normalització lingüística. Perquè, del context general d'Europa en podrem extreure dades que ens ajudin a obrir nous camins per a la normalització real de la llengua catalana.

El Manifest

---

20 de desembre de 2003 - Pel futur del català: única llengua oficial-

Després de més vint-i-cinc de la reinstauració d'un règim que s'autoproclama democràtic a l'estat espanyol i de molts més anys de jacobinisme francès, és evident que la llengua catalana no és una llengua normal: ni és utilitzada efectivament en tots els àmbits socials ni és possible que qualsevol catalanoparlant pugui viure únicament en català al seu propi país.

Aquesta situació, però, no és nova: de fet, es tracta d'un procés de substitució lingüística que comença el 1659, amb el tractat dels Pirineus, a les terres del nord, i a partir del 1707 amb la victòria dels Borbons a la guerra de successió al sud del país. Des d'aleshores, les lleis espanyoles i franceses no han afavorit mai el català: en última instància, l'únic que s'ha aconseguit en alguns casos ha estat la despenalització de l'ús.

El 1979, el manifest 'Una nació sense estat, un poble sense llengua' de la revista *Els marges* ja assenyalava que el nou règim instaurat a l'Estat Espanyol mantenia la secular desigualtat entre les diferents llengües de l'estat, evidentment en favor del castellà. L'aspiració dels estats espanyol i francès continua sent l'assimilació de la nostra cultura a les seves.

Una clara prova d'aquesta estratègia assimiladora és la fal·làcia del bilingüisme: determinats sectors de la societat ens volen fer creure que regna entre nosaltres un equilibri lingüístic, però a la pràctica, el bilingüisme sempre és asimètric i unidireccional, del català cap al castellà o francès, però en cap cas a la inversa: això pressuposa un monolingüisme en espanyol o francès, però mai en català. I aquesta situació converteix el català en una llengua prescindible. I si una llengua no és necessària per viure en societat, aleshores és una llengua en procés de desaparició (quin sentit té una llengua que no es pot desenvolupar en societat, fora de la intimitat dels parlants i que, per tant, no es pot nodrir de l'intercanvi comunicatiu?).

El futur de la nostra llengua depèn de la possibilitat de poder-la utilitzar sense restriccions, i això només és possible en un marc jurídicopolític que ho permeti. I l'actual marc que regeix als territoris dels Països Catalans no ho permet, ja que ni la constitució espanyola ni la francesa no doten la llengua catalana de cap mecanisme per a normalitzar-se, sinó tot el contrari. I la millor manera d'aconseguir la plena normalització és **l'oficialitat única del català als Països Catalans**, entenent, evidentment, que al nostre país hi conviuen persones que tenen com a pròpies altres llengües.

Per tal d'aconseguir la plena normalització del català, a més de polítiques efectives que n'afavoreixin l'ús, també és necessària la implantació d'un moviment actiu i popular que, inserit en el conjunt del teixit associatiu català, mobilitzi en favor de normalitat de la llengua i que la faci esdevenir llengua comuna arreu dels Països Catalans.

I és per això que us convoquem i us demanem la vostra adhesió a l'acte públic que es durà a terme el proper 20 de desembre a les Cotxeres de Sants amb el títol de '**Pel futur del català: única llengua oficial**'.

Programa de l'acte públic

Dissabte 20 de desembre de 2003

Cotxeres de Sants, Carretera de Sants, 79, Barcelona.

A 3/4 de 7 del vespre s'obrirà el recinte:

- **Presentació a Barcelona de l'exposició itinerant: *Jo també el denunció*** que pretén fer palès com la repressió cultural i lingüística als Països Catalans no és només un fet històric innegable sinó també una política que continua en el present.

El discurs expositiu s'ha dissenyat dividint el contingut bibliogràfic i el material gràfic en plafons que donen una visió retrospectiva dels més de 300 anys de imposició de l'espanyol i del francès des del Tractat dels Pirineus fins a l'actualitat.

- La CAL disposarà de diferents **parades de llibres, de productes artesans dels Països Catalans i material de la CAL.**

A les 7 s'iniciarà l'acte: **Pel futur del català: única llengua oficial**

Els parlaments

En el decurs de l'acte hi haurà **parlaments a càrrec de cinc persones destacades del món cultural i del camp de la sociolingüística:**

Aureli Argemí i Roca: (Sabadell, 1936) és fundador i secretari general (des de 1975) del CIEMEN (Centre Internacional Escarré per a les Minories Ètniques i les Nacions). Entre les activitats que ha realitzat el CIEMEN despenen la creació de la CRIDA a la Solidaritat, en defensa de la llengua, la cultura i la nació catalanes, la fundació de la CAL i la promoció de la Conferència de Nacions sense Estat. Investigador i expert en àrees de llengües, minories ètniques i nacionals, especialment a Europa. Director del programa Mercator: dret i legislació Lingüístics, el qual té el suport de la Comissió Europea. President del Comitè Espanyol del Bureau Europeu per les Llengües Menys Difoses amb seu a Brussel·les. Alhora membre del Comitè Executiu de la mateixa entitat. Participà durant el procés de redacció de la Declaració Universal de Drets Lingüístics i com a organitzador de la Conferència de Barcelona. Membre del Consell Científic de la mateixa Declaració.

Bernat Joan i Marí: (Eivissa, 1960) és doctor en filologia catalana per la Universitat de les Illes Balears i catedràtic de llengua i literatura catalanes a l'Institut Santa Maria d'Eivissa, i professor de la Universitat de les Illes Balears. Col·laborador habitual de la premsa eivissenca i mallorquina, i de revistes nacionals com *El Temps* o *Descobrir Catalunya*. Ha escrit novel·la i teatre, però és especialment conegut pels seus assajos de sociolingüística. L'any 1984 publicà el seu primer llibre: *Bilingüisme? Normalització?*, dades sobre el conflicte lingüístic a l'illa d'Eivissa. Començava, amb aquest llibre, una sèrie de textos (a partir d'estudis i d'assajos) en sociolingüística, que han tingut continuïtat fins ara. En *Normalitat lingüística i llibertat nacional*, eixampla la tasca iniciada a la seua

tesi doctoral *Les normalitzacions reeixides* afegint-hi els nous casos de normalització lingüística que s'han produït a l'Europa de les darreries del XX.

El 1979 amb un primer article a *Diario de Ibiza* iniciava una línia de col·laboració als mitjans de comunicació que no s'ha interromput fins avui. Inicialment publicà a *Diario de Ibiza*, però ben aviat col·laborà també a *Ràdio Popular d'Eivissa*, en un programa sobre nacions sense estat d'Europa (1982-83). Actualment, a més de col·laborar en la premsa escrita i en la ràdio col·labora, en un programa setmanal ("Temps d'opinió") a la Televisió d'Eivissa i Formentera.

Salvador Cardús i Ros: (Terrassa, 1954) és doctor en Ciències Econòmiques a la Universitat Autònoma de Barcelona i actualment és professor de sociologia a la Facultat de Ciències Polítiques i Sociologia de la UAB.

Com a investigador ha treballat en el camp de la sociologia de la religió, els mitjans de comunicació i els fenòmens nacionals. Ha publicat un estudi sobre el suïcidi, *Plegar de viure* (1981), el llibre *Les enquestes a la joventut de Catalunya* (1984) -tots dos amb Joan Estruch-, i treballs com *Saber el temps, El calendari i la seva significació a la societat moderna* (1985), *Política de paper. Premsa i poder a Catalunya 1981-1992* (1995) o la investigació *Interdependència territorial i vertebració política. La premsa diària a les Illes Balears, el País Valencià i Catalunya 1976-1996* (1998). També ha col·laborat en diverses obres col·lectives com ara *Catalunya 77-88* (1989), *La política cultural europea* (1990), *Formas modernas de religión* (1994), *Valors sota X* (1996), *Taking Sides. Clashing Views on Controversial Issues in World Politics* (1998) o *La mirada del sociòleg* (1999), entre d'altres, i ha publicat nombrosos articles en revistes nacionals i internacionals de sociologia (Perspectiva Social, Papers, Revista Española de Investigaciones Sociológicas, Trípodos, Sistema, Diàlegs, International Social Science Journal, etc.).

Com a periodista, va crear la revista *Crònica d'Ensenyament* (1987-1988), va ser subdirector del diari *Avui* (1989-1991), i col·labora regularment a la premsa i revistes del país. A més, és assessor de l'equip de televisió que ha realitzat els programes *Ciudadans* (1994), *Les coses com són* (1995) i *Vides Privades* (1996-1998) de Televisió de Catalunya. Ha rebut els premis *Avui* de periodisme (1989); el Premi Nacional de Periodisme (1994) i el de periodisme Serra i Moret de Civisme (1995).

Tilbert Dídac Stegmann: (Barcelona, 1941) de pare i mare alemanys. És catedràtic de filologia romànica a la Universitat de Frankfurt i professor a la Universitat de Berlín. Fundador de la Biblioteca Catalana de l'Institut für Romanische Sprachen und Literaturen a Frankfurt. Fundador (i primer president) de la Deutsch-Katalanische Gesellschaft (Associació germano-catalana) que arriba a tenir 800 membres, entre ells el President de la Generalitat de Catalunya, i com a presidents d'honor els filòlegs Francesc de B. Moll, Ramon Aramon i Serra, Antoni Badia i Margarit entre d'altres d'alemanys. Fundador de la *Zeitschrift für Katalanistik* (Revista d'Estudis Catalans). Fundador de l'Oficina Catalana de Frankfurt (Katalanisches Kulturbüro). Presenta el mètode *EuroCom* (1997) per a l'adquisició ràpida i simultània de competències lectores en totes les llengües romàniques. En 25 anys d'activitat assagística catalana Til Stegmann ha publicat més de 200 articles i contribucions i ha editat una trentena de llibres (escriu amb la col·laboració de la seva dona Inge Mees, la gran Guia artístic-turística dels Països Catalans en alemany: *Katalonien und die Katalanischen Länder (Barcelona, Balearn, Land València, Andorra, Nordkatalonien mit Rosselló)* (1992). *Catalunya vista per un alemany* (1988),...). El ressò del treball i de les activitats del Prof. Dr. Til Stegmann a la premsa internacional, sobrepassen les 800 referències, durant el període 1971-2003.

Rep la Creu de Sant Jordi per part de la Generalitat de Catalunya (1985) i el Premi Internacional Ramon Llull (1992).

Víctor Alexandre i Benet: (Barcelona, 1950) és periodista i escriptor. La seva carrera professional comença el 1972 a Ràdio Popular d'Eivissa. El 1975, ja a Barcelona, a l'FM de Ràdio Joventut, esdevé el primer locutor de Catalunya que presenta música estrangera en català després d'una prohibició de 35 anys, cosa que culmina a l'Ona Mitjana d'aquesta emissora en el programa *Al mil por mil* conduint l'espai anomenat *Dilluns, dimecres i divendres, la música pop presentada en català per Víctor Alexandre*.

Director i presentador de programes a Ràdio 4 (1976-1993) –entre els quals el cinematogràfic *Hollywood Boulevard*–, ha presentat el programa *Cinema a l'abast* al circuit català de TVE. També ha estat corresponsal a Alemanya del diari *Avui*, del setmanari *El Temps* i de la Cadena SER i des del 1990 col·labora a Televisió de Catalunya.

Guardonat amb el Premi Recull de Periodisme 1996, Víctor Alexandre ha estat redactor del programa *Clàssica* del Canal 33 i és membre del consell editorial d'*El Diari de Sant Cugat*, escriu sobre cinema a les pàgines del setmanari *Tot Sant Cugat* i és autor dels llibres *Jo no sóc espanyol*, *Despullant Espanya* i *Despullats* (escrit conjuntament amb en Joel Joan); ha participat en el llibre col·lectiu *L'autoestima dels catalans* i ha escrit diverses obres de ficció per a la ràdio. En aquest àmbit, ha estat guanyador en tres edicions del Premi Eduard Rifà de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió. També és autor de l'obra *L'amor abans de sopar*, emesa per Catalunya Cultura. Recentment, Enciclopèdia Catalana ha publicat el seu nou llibre. Es tracta d'una carta oberta a un president imaginari dels Països Catalans, un president que és una metàfora de nosaltres mateixos. El seu títol: *Senyor President*.

L'Audiovisual

Amb la voluntat d'apuntar les causes històriques, polítiques i sociològiques que han situat en l'estat actual la llengua catalana a cadascun dels territoris que conformen els Països Catalans, així com vies de solució proposades per assolir la sobirania sociolingüística, fonamentades en d'altres processos normalitzadors reeixits, es **projectarà un audiovisual** elaborat per la **CAL**, estructurat en els següents cinc apartats:

1. **Desemparament i persecució política del català per part dels estats francès i espanyol.** Exemples històrics i actuals que escenifiquen i evidencien la persecució del català i la imposició de l'espanyol i el francès.

Amb les intervencions dels historiadors:

- **Josep Maria Solé i Sabaté:** (Lleida, 1950) és doctor en història contemporànea per la Universitat de Barcelona i llicenciat en filosofia pura. Professor titular a la Universitat Autònoma de Barcelona i director del Museu d'Història de Catalunya. Ha publicat una dotzena de llibres sobre la guerra civil, la repressió franquista i la persecució contra la llengua catalana. Dirigeix i realitza el programa *Postres de música* a Catalunya Ràdio.
- **Joan Peytaví i Deixona:**
- **Oriol Jonqueres:**

2. **Estratègia del bilingüisme com a via de postergació i anorreament del català.** El bilingüisme social és una fase intermèdia en el procés de substitució lingüística, on la llengua dominada tendeix a desaparèixer.
3. **Una mirada a Europa: Normalitzacions reeixides.** Breu anàlisi de processos de normalització reeixits al tombant de segle XX i la I Guerra Mundial (finès, hongarès,

islandès, noruec, polonès, txec,...) i de més recents en països com Lituània, Estònia i Letònia.

Amb les intervencions de:

- Anne Elise Cloetta
- Eligijus Kadziulis

4. **Llengua com a eina de cohesió social i nacional.** El concepte de nació des de la perspectiva dels nacionalisme català coincideix amb el de comunitat lingüística. És evident que com més factors uneixin un determinat grup humà (lingüístic, territorial, cultural,...) la cohesió nacional serà més gran i la consciència de pertànyer a la mateixa societat s'afermarà.

Qualsevol llengua normalitzada, fa que els individus que més la coneixen tinguin al seu abast l'accés a un major nombre de possibilitats de realització personal, fins al punt que qui no domina la llengua nacional no pot ocupar cap càrrec en què es produeixi qualsevol mena de relació amb el públic.

Amb les intervencions de:

- Adam
- Diego Arcos (president del Casal argentí a Barcelona i coordinador de COENAC (Coordinadora de Entidades argentinas de Catalunya y Mediterráneo)
- Elsa Morató (membre de la colla castellera dels Nyerros de la Plana)
- Gabi Cairo (jugador d'hoquei patins del F.C. Barcelona)
- Gani
- Puri Pinto (portaveu de Veu Pròpia, organització independent de nous catalanoparlants a favor del català)
- Matthew Tree (escriptor i periodista)
- Miée Ogawa
- Salah Jamal (metge, historiador i escriptor i és ponent de la comissió de cultura de l'Ateneu Barcelonès)
- Saoka Kingolo (sindicalista i vinculat a l'organització Amic)
- Virgínia Unamuno (coordinadora del programa Mercator-CIEMEN per a la promoció de les llengües minoritàries d'Europa)

5. **Sobirania sociolingüística: cap un marc legal propi pel català.** Necessitat de la progressiva construcció d'un marc legal que condueixi a la creació d'un mercat lingüístic en el qual la llengua anteriorment subordinada esdevingui l'hegemònica tot assolint l'oficialitat exclusiva dins el territori de la comunitat parlant. L'objectiu no seria una situació de normalitat relativament igualitària en el pla dels drets lingüístics individuals, sinó la sobirania sociolingüística del conjunt de la comunitat subordinada o minoritzada en el pla del principi de territorialitat, que és el corresponent lingüístic al concepte de sobirania nacional.

Amb les intervencions de:

- **Alà Baylac i Ferrer:**
- **Francesc Ricart i Orús:** (Fraga) és tècnic de l'administració, al Departament d'ensenyament. Llicenciat en Història i mestre de català, té experiència pedagògica en centres de primària i de secundària. És un dels membres fundadors de l'Institut d'Estudis del Baix Cinca i de la Junta del Casal Jaume I,

de Fraga. Col·laborador de la revista *Temps de Franja* i fundador i col·laborador de la publicació *Batecs* fins a la desaparició (1988-1995).

- **Gemma Pascual i Escrivà:** (Gandia)
- **Maria del Carme Junyent:** (Masquefa, 1955) és doctora en filologia romànica i professora titular de lingüística general a la Universitat de Barcelona. Ha escrit diversos llibres, entre els quals hi ha *Les llengües d'Àfrica* (1986), *Les llengües del món* (1989), *Vida i mort de les llengües* (1992) i *Contra la planificació* (1996). És especialista en llengües africanes i també en la vida i la mort de les llengües, i també ha escrit uns quants articles per exposar el futur previsible de la llengua catalana, com, per exemple, *El català una llengua en perill d'extinció?*
- **Rosa Maria Calafat i Vila:** (Andratx, 1963) és doctora en filologia catalana i professora titular de la Universitat de les Illes Balears des de 1989. Actualment fa classes de llengua catalana, lingüística aplicada, sociolingüística i morfologia als alumnes de filologia i magisteri. Es doctorà amb un estudi sobre *El projecte glotofàgic borbònic*. És coautora dels llibres: *La Pervivència del Rei En Jaume* (1992) i *Ecologia Lingüística* (1998).

Les actuacions

El transcurs de l'acte serà amenitzat per diferents actuacions:

- **Meritxell Nus i Núria Agulló:** En record a **Miquel Martí i Pol**, ens presentaran un recital poètic amb l'acompanyament de la xel·lista **Eulàlia Ara**.
- **Carme Sansa:** actriu, ens recitarà els poemes *Ara mateix* de Miquel Martí i Pol i *A un castellà, perquè m'estimo la meua llengua* d'Apel·les Mestres.
- **Toni Albà:** actor, ens farà riure satiritzant el rei espanyol Juan Carlos I.
- **Al Tall:** El grup de folk del País Valencià, interpretarà la cançó *Viurem*. A la nit, ens oferiran un concert al Via Fora!-C.A.T.
- I algunes sorpreses més.

Concert

Centre Artesà Tradicionàrius. Via Fora!, Travessia de Sant Antoni 6-8, Barcelona.

A 2/4 de 12 :

- **Concert d'Al Tall:** Grup de música tradicional i cançó creat al 1975 al País Valencià. Els seus fundadors foren Manolo Miralles, Manolo Lledó, Miquel Gil i Vicent Torrent. Al Tall recollí l'herència del grup Equip València-Folk (1969-73), del qual havia estat mestre Torrent. Aquesta formació a contribuït a recobrar el cançoner popular valencià i ha obert la seva música a altres sons i ritmes

mediterranis. Conrea un tipus de cançó que sota l'embolcall de ritmes i formes tradicionals, conté lletres que reflecteixen una preocupació nacional i sociopolítica centrada en el País Valencià. Algunes de les seves cançons, com Tio Canya o Darrer Diumenge d'Octubre, han esdevingut himnes de les reivindicacions nacionalistes tant al País Valencià com a la resta dels Països Catalans.

Punts de venda d'entrades del concert

Preu del tiquet del concert: **10€**. Es poden fer les reserves al 93 415 90 02 i a cal@cal-llengua.org o bé comprar els tiquets als següents punts de venda:

Barcelona:

Seu de la CAL	C. Santa Perpètua, 15, baixos
Via Fora!-C.A.T.	Trv. de Sant Antoni, 6-8
Via Fora!-Gràcia	C.Riera de Sant Miquel,25
Via Fora!-La Farinera	Gran Via Corts Catalanes, 837

Ripollet:

Via Fora!-El local	C.Monturiol, 32
--------------------	-----------------

Vilafranca del Penedès:

Via Fora!- Vilafranca	C. Raval de la Font, 6-8
-----------------------	--------------------------